

A török kiűzése Magyarországról

1681-ben a török birodalom befejezte az oroszokkal vívott háborút. A szultán ezután egy nagy nyugati támadás tervét fontolgatta. IV. Mehmed 1683 májusában kinevezte Kara Musztafa nagy-vezért a Lipót császár elleni háború parancsnokává. Csatlakozásra szólította fel vazallusait, Apafi Mihályt és Thököly Imrét. A császári katonaság Magyarországot feladta, és visszavonult Bécs védelmére. A török sereg végigvonult az országon, de csak néhány kisebb várat foglalt el, elsősorban Bécs ellen indult. Majdnem két hónapig kitartó, 120 ezer főből álló **török ostromgyűrű vette körül az osztrák fővárost.** A gyűrűt Sobieski János lengyel király és Lotharingiai Károly császári fővezér vezetésével lengyel, bajor, szász és a császári csapatok ropantották szét **1683** szeptemberében a Bécsi csatában. Thököly már ez előtt vereséget szenvedett.

A megtámadottak végre komoly ellentámadásra szánták el magukat. 1684-ben XI. Ince pápa kezdeményezésére létrejött a **Szent Liga**, a Habsburg-birodalom, Lengyelország és Velence törökellenes szövetsége. (Később csatlakozott hozzá Oroszország, és a bajor, a szász és a brandenburgi választófejedelem is küldött zsoldosokat.) **A pápa hatására XIV. Lajos semlegességet ígért a harcok idejére**, így Lipótnak nem kellett félnie egy esetleges francia hátbatámadástól.

Az egész Európából összegyűlt katonákkal meginduló támadás elsőprő győzelmeket hozott. Az invázió először a törökökre támaszkodó Thököly hatalmát söpörte el. A megyei nemesség nagy része cserbenhagyta, katonái zöme pedig átállt a császáriak oldalára, hogy segítsen mielőbb megszabadítani az országot a töröktől. 1684 folyamán a Szent Liga csapatai visszafoglalják Visegrádot, Vácot. Megpróbálkoznak Buda ostromával is, de azt erős török helyőrség védi, így kísérletük kudarcba fullad. 1685-ben Velence is támadást indít a Porta ellen a Balkánon. A császári csapatok elérik Erdélyt.

1686 júniusában a szövetségesek megindítják Buda ostromát. A vár alá jóformán egész Európa elküldte fiait. Sok magyar katona is harcolt a seregben, a mintegy 15 ezer főt számláló magyar csapatok az ostromló seregek egyötödét jelentették. 1686 szeptember 2-án 145 év után szabaddá vált Buda.

Lotharingiai Károly katonái folytatták a török kiűzését. 1687. augusztus 12-én **Nagyharsánynál, a második mohácsi csatában megverték Szulejmán nagyvezér hadait.** Ez a győzelem azért volt nagyon fontos, mert így szabaddá vált az eszéki híd, ami ekkor az egyetlen átkelőhely volt a Dráván. Ebben az évben a szövetségesek elfoglalták Eszéket és Egeret is. 1688-ban Munkács, Lippa és Belgrád visszafoglalása következett. 1689-ben már Szerbia jó részéről is kiszorultak a törökök.

A Habsburgok keleten megnövekedett hatalmát és várható balkáni előrenyomulásukat megsokallva, XIV. Lajos megint támadást indított a császár ellen (ami elnyújtotta a török elleni háborút) a Rajna mentén. A Török Birodalom balkáni területeit fenyegető veszélyt ez elhárította, az oszmán seregeknek 1693-ban sikerült Belgrádot is visszafoglalnia. 1691-ben már magyar területen támadtak. Szalánkemén mellett az egész háború egyik legvéresebb ütközete zajlott le, ahol végül is a császáriak győztek. Magyarországról és Erdélyről azonban szinte teljesen le kellett mondaniuk. 1697-ben Savoyai Jenő birodalmi fővezér, Zentánál nagy győzelmet aratott felettük. A szultán béketárgyalásokra kényszerült.

Az 1699-ben megkötött karlócai béke értelmében a Temes-vidék kivételével egész Magyarország felszabadult. A másfél századon át részekre szakadt ország egyesítése útjában álló akadály elhárult.

Ezután a Habsburg elnyomás évei következtek (hiába harcolt sok magyar katona a szövetségesek oldalán, Magyarország hivatalosan nem tartozott a Liga tagjai közé).

Ebben az évben lépett trónra III. Károly (1711-1740). 1713-ban véget ért a spanyol örökösödési háború. Így fordulhatott a császár a még mindig jelentős erőt képviselő törökök ellen. 1716-ban Savoyai Jenő visszafoglalta a Bánságot. Ezzel egész Magyarország felszabadult a török megszállás alól.